

תת"ע 8316/11/14 - חסין פארוק נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 8316-11-14 מדינת ישראל נ' פארוק
תיק חיצוני: 50151473753

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	חסין פארוק
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 20.7.15 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית בעת שהרכב היה בתנועה, בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה ונגזרו עליו קנס בגובה 1,200 ₪ ופסילת רישיון נהיגה למשך חודש על תנאי לתקופה של שנה.

המבקש נשפט בהעדרו לאחר שהוזמן בנוכחות בא כוחו, עו"ד אבו רוקן, לדיון הוכחות שהיה קבוע ליום 20.7.15, אך לא התייצב.

טענות הצדדים

לטענת ב"כ המבקש, ביום 15.7.15 הוגשה על ידו בקשה בהולה לדחיית מועד הדיון הקבוע ליום 20.7.15. ביום 16.7.15, הוחזרה אליו הבקשה מבלי שנבדקה מסיבה טכנית (לא צירף טופס פתיחת הליך). למחרת היום הגיש ב"כ המבקש את הבקשה בשנית לאחר שראה את תשובת המזכירות.

עוד ציין כי, בית המשפט דחה את הבקשה לדחיית מועד הדיון ביום 19.7.15 מן הטעם כי המועד לדיון תואם עם ב"כ המבקש ומשום שאין להגיש בקשות לדחיית דיון הוכחות יום לפני דיון. ב"כ המבקש הוסיף וטען כי כשתואם עמו מועד לדיון ההוכחות, הוא לא ידע מתי יקבע חג עיד אל פיטר וכי בקשת הדחייה הוגשה מטעמו כשבוע לפני מועד הדיון ולא יום לפניו.

עוד טען ב"כ המבקש כי על פי פרוטוקול הדיון, גם עד התביעה לא התייצב למועד ההוכחות ועל כן בית המשפט לא

ניהל הוכחות, וזאת על אף שהודיע בדיון מיום 23.3.15 כי ככל שלא יתייצב המבקש, הוא יהיה רשאי לנהל הוכחות בהיעדרו.

כמו כן, נטען כי המבקש הינו נהג אוטובוס שכל חייו תלויים ברישיון הנהיגה שלו ואשר לא ביצע את העבירה המיוחסת לו ויהיה זה עוול גדול לגזור את דינו במתן 10 נקודות על דבר שלא ביצע.

לבקשה צורף העתק מהבקשה לדחיית מועד הדיון.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה מן הטעם כי, עד התביעה אינו צד להליך ואי התייצבותו איננה עילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר. לעומת זאת, המבקש ובא כוחו לא התייצבו לדיון שנקבע בנוכחות ב"כ המבקש. משנדחתה בקשת ב"כ המבקש ע"י בית המשפט והוא בכל זאת לא התייצב לדיון, אין לו להלין אלא על עצמו.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

אין ספק כי המבקש זומן כדין לדיון ההוכחות שנקבע בעצם נוכחות בא כוחו בדיון מיום 23.3.15 ובתיאום עמו. מעיון בבקשה לדחיית מועד דיון שהגיש ב"כ המבקש, עולה כי זו התקבלה בבית המשפט ביום 19.7.15 - יום לפני מועד דיון ההוכחות. אין בידי לקבל את הטענה כי ב"כ המבקש הגיש את הבקשה כבר ביום 15.7.15, שכן כפי שטען במועד זה לא צירף טופס פתיחת הליך ומשכך הבקשה לא נבדקה והוחזרה אליו. על כן, אין לב"כ המבקש להלין אלא על עצמו.

כמו כן, טען ב"כ המבקש כי כשתואם עמו מועד לדיון ההוכחות לא ידע מתי ייקבע חג עיד אל פיטר (האם ביום 17.7.15 או ביום 18.7.15). אם כך, סבורתני כי לא היה עליו להסכים לקביעת הדיון בתאריך זה, כשיש סיכוי סביר כי יחול על תקופת החג. משנתן הסכמתו אין לו אלא להלין על עצמו, או לחילופין היה עליו להגיש בקשה מבעוד מועד לדחיית מועד הדיון.

טענת ב"כ המבקש כי עד התביעה אף הוא לא התייצב לדיון ההוכחות, אין בה כדי להוות סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

שלו או לאי התייצבות המבקש.

בכל מקרה, כל עוד לא ניתנה החלטה לפיה הדיון נדחה למועד מאוחר יותר, היה על המבקש להתייצב לדיון שנקבע.

ברע"פ 6436/07 בנימין בן נתן נ' מדינת ישראל חזר בית המשפט העליון על הקביעה לפיה בעל הדין אינו רשאי לעשות דין לעצמו ולהניח כי בקשת דחייה שהוגשה על ידו תענה באופן אוטומטי ומשכך לא להתייצב לדיון וכך פסק כבוד השופט א' א' לוי: "דין הבקשה להידחות... מערכת משפט אינה יכולה להשלים עם כך שבעלי דין נוטלים לעצמם חרות שלא להתייצב לדיון, מבלי שהקדימו ונטלו רשות לכך מבית המשפט. חמורה במיוחד החלטתו של הסנגור שלא להתייצב לדיון, הואיל והוא היה אמור לדעת כי לא די בהגשתה של בקשת דחייה, אלא יש לוודא כי בית המשפט נעתר לה."

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנוצצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (ראה: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליה נ' מדינת ישראל).

ב. בחירת גרימת עיוות דין

פרט לכפירתו של הנאשם בעובדות כתב האישום בדיון מיום 23.3.15, ולדברי ב"כ במעמד הכפירה "הוא דיבר באוזניה ולא בטלפון. השוטר ראה שיש לו אוזניה בתוך האוזן... לא השמיע ב"כ המבקש בבקשתו כל טענות ממשיות ביחס לעבירה בה הורשע המבקש ולא העלה טענת הגנה כלשהי.

כב' השופטת בייניש בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם קבעה: "נחזור, אפוא ונדגיש כי בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליה על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין."

לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו. המדובר בעבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית. בהתחשב בחומרת העבירה ובעבירה דומה בעברו של המבקש משנת 2008, ובעברו 30 הרשעות קודמות הענישה שהוטלה עליו נמצאת במתחם הענישה הראוי והסביר.

לאור האמור לעיל, בניגוד לדעת המבקש ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה לי כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחת.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ז' כסלו תשע"ו, 19 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.

עמוד 3

